

»Ne žaluj, Pavlek, raditega, ker ti je ušel zajček! Vidiš, ustvarjen je on, da se v prosti naravi veseli svojega življenja. Njegov dom ni majhen zaprt hlevček, ampak širono polje, prostrane senežeti in gosto zaraščen gozd. Tam uživa svoboden srečne dni prostosti; v tvojem hlevčku pa se je čutil sužnja, dasi si ga dobro krmil in negoval. Ti bi bil žalosten, ako bi moral prečepeti za kazen ves dan v zatohli sobi, zveselil bi se pa, kadar bi vdihaval zopet svež zrak pod svetlim solncem. Tako je pa tudi z živaljo! — Pomni to, Pavlek, in privošči zajčku, kar si je želel in si je vzel brez tebe — svojega gospodarja!«

Pavlek je gledal mamici v obraz in napeto poslušal njene besede. Solze so se mu že posušile in pomiril se je popolnoma. Spoznal je zlato resnico materinih besedi in vzdihnil s tihim glasom:

»Žal mi je, da sem ga imel tako dolgo zaprtega in mu kratil življenjsko prostost! Uživaj jo torej, Sivček, sedaj tem bolj veselo!«

A. Šavelj.

SNEŽNI MOŽ.

Vkup, le hitro vkup
dečki iz vasi,
snežnega moža
naredimo si.

Jug lepo pihlja,
zdaj je sneg voljan —
mož kot spomenik
stal bo sred poljan.

Kdor bo mimo šel,
bo začudil se:
»Vidiš, vidiš tam?
Glej umetnike!«

Vekoslav Poljanec.

DEKLAMOVANKE.

1. Naš Joško.

I.

Na klanec, na klanec,
tam sanke leté,
na potok, na potok,
tam drsa se vse!

Naš Joško na peči
se kislo drži,
zasliši »na potok«, —
in se zasolzi.

Bil včeraj se zmuznil
iz hiše je vun, —
prijokal domov je,
ker pal je v tolmun.

Led bil je pretének,
a Joško težák —

kaj mora slediti,
naj misli si vsak.

II.

Čudne sanje sanja Joško:
da sedi ob vodi čisti;
sredi vode roža bela,
roža bela s tremi listi.
Prvi list je list zelen
drugi list je list rdeč,
tretji list je list rumen —
Kak je roža Jošku všeč!
Hlastno seže v noč po nji...

V sobi nekaj zaropoče...

Joško vzdrami se krog dveh,
čudi se, da je na — tleh.

Vinko Snežničanov.

